

*a faluszélén felejtett kezek
a kerítések
ráccsal kerítik körül a házat*

Táj

*rácsos szemekkel a házak
nem tudják hogy a nap tágranyílt szeme
lát
portörlőrongyok hullnak a félelemre
remény virágzik az aszfalton
letapossák
cipők járnak az utcán
nem tudják hová mennek
a hazugság a szájukban lakik
a torkokban tüdőkből
felköhög a kisgyerek is
nem kérdez semmit
tudja mi következik
rácst lát a nap előtt is
és egyedül ebédel*

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Azóta

Kormos Istvánhoz

*Lángoszlopot? csak
parazsat szánkban —
nyelvünkön, vaslapáton
őrizzük utolsó szavunk*

*Szájtáti úr alatt —
vagy szájtáti úr fölött
döglött álmok, rigók
zsiráfok és halott*

*anyáink, halott apáink
útzebra-bordacsontján
és már a te bordáidon —
holdmeszelte létrán*

*angyalok, szárnyon
talpukon csattogván
járkálunk mi, némulunk
párban, vagy magunk*

Hol a föld, ahonnan
jöttünk? ahova jöttünk
itt lelkünkbelől havazás —
kihull a múlt belőlünk:

sár, sarkunkról leszakadt
árnyék Nyakunkba morzsáz
Istenünk, éjszakát
majszol; vasmákoskalács

Porzik krétaszakállá
s falról gyöngé mész
pattogzik nikotinsárga
holdfényű fogzománca

Nem dicsérjük már
csontot s diót roppantó
csillagkoronás fogát
és nem káromkodunk

Maradék arcunk kabát-
gallérba fogott törmelék
s zúg tenger nélkül
sótlan parti szél

Még agyondrótozott
agyunk ég, fényt dadog
és ragyog a közös
bohócsapka-ég

SZABÓ IVÁN: HALÓDÓ SZARVAS